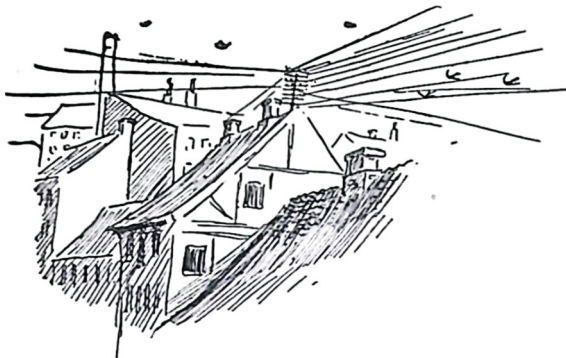

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

MAANEDENS VERS

Telegrafttraade

*Der er Sange, som aldrig kan fødes.
Deres Sjæl er den uskabte Form.
Deres Ord er det evige samme,
som kan synges, dog ej synges ud:
og selv om de evigt forødes,
kommer nye til Verden i Storm;
men de ny er de evige samme,
som skal synges, dog ej synges ud.*

*Instrumentet deroppe mod Himlen
kunde nynne, skønt manglende Bund,
kunde lulle hver hidsende Gaade
og hver virkende Hjerne i Blund.
Og Jaget i Tankernes Vrimmel,
deres Kamp for at formes i Ord
blev da stilnet af tyssende Traade,
af det evige, vuggende Surr.*

*Telefontraadens Net over Staden
har jeg aflokke Viser som Dreng,
og naar Larmen af Vogne forstummed',
var der Sang af Metal i dets Streng.
Og Aftenens Luftning i Gaden
klimprer trist paa en spæd Violin,
og det dirred' som Skarer i Rummet
— nogle jagende Sjæle — som min.*

Tom Kristensen.

Kære Spejdere!

Der er i de sidste Aar opstaaet et ugodt Begreb, som en Avis meget karakteristisk og ikke uvittigt har givet Navnet „Flakker“. Og Flakkerne er alle de unge og halvunge, der benytter sig af den øjeblikkelige Mangel paa Arbejds-

kraft til netop at flakke om fra Arbejdsplads til Arbejdsplads, aldrig slaaende sig til Ro, og altid paa Jagt efter noget andet, end det, de er ved, fordi de ikke giver sig Tid til at indordne sig under Forholdene, og fordi de ikke gider blive saa længe paa et Sted, at de bliver nødt til at tage Konsekvenserne af det Arbejde, de selv har paa-begyndt, eller Dispositioner, de selv har lagt. Man behøver blot et Par Dage at se de store Blades Annonce-rubrikker igennem, for at se, hvor der flakkes.

Bortset fra, at det er næsten katastrofalt for alt det Arbejde, der ligger alle Vegne og venter paa at blive taget op, for at hele Samfundsmaskineriet saa hurtigt som muligt skal fungere normalt, er det et foruroligende Symptom paa Øjeblikkets Nervøsitet og Overfladiskhed. I er mange, der allerede er begyndt at trippe saa smaat ad den Vej, der skal blive jeres Fremtid, og I er endnu flere, der om et Aars Tid eller to skal til at „være noget“. Hvis man ikke har et afgjort Talent, der skal dyrkes, eller ganske bestemte Ønsker og Maal, er det slet ikke saa nemt at bestemme sig for, hvilken af de mangfoldige Veje, man skal slaa ind paa. Men lyt til de gamles Raad, naar de fortæller jer, at et Arbejde, som man er begyndt paa, det skal man ogsaa gøre færdigt, eller rettere man skal sætte sin unge Vilje og Sejghed ind paa at faa det fuldført; man kan ikke bedømme en Gerning efter fjorten Dages Begyndervanskeligheder, maaske er den anderledes, end man umiddelbart havde forestillet sig den, maaske er de Mennesker, man skal arbejde med, helt anderledes i Arbejdet, end de er i Fritiden, hvor man traf dem, og selvfølgelig bliver man meget træt i Begyndelsen, for et hvert nyt Arbejde kræver Omstilling og Opmærksomhed. Lyt ikke til de mange Stemmer, der straks er rede til at raabe, at paa den anden Side af Gaden skinner Solen anderledes, Guldpengene flyder i brede Strømme, og der er idel Frihed. Det er godt at høste en god Løn for sit Arbejde, men det er vigtigere at fornemme med sig selv: jeg gjorde mit bedste og jeg har faaet noget ud af mit Arbejde; og det er dejligt at have fri og at have en lang Mulighedernes Week-end foran sig, — men man vælger ikke sit Arbejde efter Fritiden, Skabelsen tog ogsaa sin Tid, først efter de seks Dage, da Vorherre saa, at alting var „saare godt“, hvilede han sig oven paa sin fuldendte Gerning.

Alverden er mat, og den er ogsaa af Lave, lad os gøre vort til ikke at forøge Usikkerhedsfølelsen ved at flakke hid og did for tilfældige Pust. Lad os passe den Gerning, der blev os hver især beskaaret, saa godt vi kan, arbejde de smaa Ting store — og med de Smil vi lærte i godt Fællesskab, smile de store Forhindringer og Begyndelsesvanskeligheder smaa!

Jeg ønsker jer en god Arbejdsvinter!

Annemette

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
FRU ANNESOFIE HERMANN

DANMARKS HJÆLP

I mange af Budapests Skoler har Børnene i Løbet af det sidste halve Aar lært, at der et Sted paa Landkortet er et Land, der hedder Danmark, hvis Flag er rødt med et hvidt Kors, og paa Væggen i deres Klasseværelser hænger Dannebrog, Kort over Danmark og Billeder af Kong Christian, som et Udtryk for den Taknemmelighed, Børnene — og deres Forældre — føler over for dette lille Land, som de færreste tidligere kendte noget til.

Maria møder hver Dag i Skolen og faar udleveret en Portion Mad. Børnene skal selv medbringe Spisebestik, og nogle kommer med Skaale, andre med Konservesdaaser eller Kander. De er særlig glade, naar Dagens Ret er Havresuppe, for „det er det bedste, vi ved.“

I tre Maaneder faar de samme Børn Lov til at komme til Skolens Bispisning; saa har de allerfleste taget saa meget paa i Vægt og er kommet sig saa meget, at de kan klare sig med den umaaelig lille Ration, Ungarerne maa nøjes med.

Tusinder af ungarske Forældre ved ikke, hvordan de skal skaffe Mad til deres Børn, og da Danmark uopfordret kom med Hjælp og nu alene i Budapest bispiser 23.000 Børn, kendte deres Taknemmelighed ingen Grænser. Borgmesteren i Budapest har i en Takkeskrivelse udtalt: „Vi retter en inderlig Tak til den danske Regering og hele det danske Folk, fordi de som de første af alle hørte vort Raab om Hjælp og kom Børnene i Budapest til Undsætning.“

En Flok polske Børn, Dreng og Piger fra 5-13 Aar staar i Havnegade i København, hver med

et Dannebrogflag i Haanden. De skal med Malmø-Baaden til Sverige for at rejse tilbage til Polen over Trelleborg-Gdynia, efter i tre Maaneder at have oplevet, at Mennesker i et Land, de kalder Dania, har gjort alt for, at de skulde have det godt. Huse med Tag og Glas i Vinduerne, Mad at spise flere Gange om Dagen, Senge med Tæpper og Dyner, Haver og Marker at tumle sig i — disse Ting vil Børnene tænke paa, naar de hører Navnet Dania eller Danmark eller paa deres Skoleatlas ser en lille Halvø med Form som en gammel Mand med en lille og en stor Fodbold foran sig.

Det er svært at sige Farvel — men Afgangstiden nærmer sig, og Børnene vifter med deres Flag Farvel til det Land, som i tre Maaneder sørgede for dem bedre, end deres eget Land i mange Aar ud i Fremtiden vil være i Stand til, og de har i de tre Maaneder faaet en Modstandskraft, som vil hjælpe dem gennem en Vinter i Warszawas Ruiner.

Paa en Gaard i Jylland færdes hjemmevant Hendricus fra Arnhem. Hans „goeden dag“ er blevet til Goddaw, og hans „meneer“ og „mevrouw“ er blevet til Far og Mor. I over en Maaned har Hendricus faaet nok at spise, i over en Maaned har han ligget i en god Seng, og han har faaet de Forhold, som han i sit Hjemland har levet under saa længe, saa meget paa Afstand, at hans lille Ansigt har faaet sit normale, barnlige Udtryk, og at hans Nerver er faldet saa meget til Ro, at han kan nyde at have det godt. Han

Ogsaa din
Hjælp er der
Brug for nu!

Underernærede ungarske Børn
kommer til dansk Bespisning

har faaet et nyt Sæt Tøj, som han er meget stolt af og passer vældig paa — det skal være fint, til han skal vise sin Mor det — og han har faaet et Par Sko af rigtigt Læder.

Lille københavnske Per har ligget paa Hospitalet og er nu blevet rask og skal udskrives fra Hospitalet. Han skal flyttes til sit Hjem, som ikke evner at give ham den Pleje, der er nødvendig for, at han kan komme over den første, vanskelige Tid efter det lange Hospitalsophold.

En Dag kommer hans Mor og fortæller ham, at han i nogle Maaneder ikke skal være hjemme hos hende, men skal rejse til en stor Gaard rigtig ude paa Landet. Per vil da hellere blive hos sin Mor, for Landet er noget stort noget, som han slet ikke kender, og som han er bange for. — Men han kommer paa Landet, han faar god Mad at spise, Lys og Luft og røde, runde Kinder, og en Dag henter Pers Mor ham paa Banegaarden en Per, som er blevet helt rask, og som siger: „Mor, du maa skrive til Plejefar og Plejemor og sige mange Tak, for jeg blev vejlet paa Svinevægten i Gaar, og jeg vejede 12 Pund mere, end da jeg kom, og jeg fik Lov til at malke Køerne, og jeg har faaet en ny Matroshue!“

Det er Danmarks Hjælp til Europa. Rundt omkring i forskellige Lande har Børn og Voksne lært Danmark at kende og tænker med Taknem-

melighed paa, at der dér bor Mennesker, som tænker paa dem, der i Dag er ude af Stand til at klare sig selv. Mennesker, som kan — og har Viljen til — at hjælpe, og som er kommet med Hjælpen, saa snart det har været muligt uden først at tænke paa, om de har Raad til det, uden at tænke paa Handelsaftaler og Politik og uden at vente noget til Gengæld.

Den Forstaaelse og Vilje til at hjælpe, som Danskerne har vist ved at undvære af deres Levnedsmidler og Pengemidler, organiseres gennem forskellige danske Hjælpeorganisationer, og de smaa Beretninger, I har faaet her, er alle fra RED BARNETs Virksomhed i nogle af de mest nødstedte Lande i Europa og en lille Fortælling fra Arbejdet, der gøres for danske Børn.

Paa Hovedkontoret i København og i de Lokalkomiteer, der findes i næsten alle større Byer ud over Landet, forsøger RED BARNETs Medarbejdere paa bedste Maade at anvende de Midler, som Danskerne ønsker at give til den Del af Europas Befolkning, der har lidt mest under Krigens Rædsler.

Den internationale Organisation Union Internationale de Secours aux Enfants har Sæde i Genève og er stiftet efter forrige Verdenskrig af Englænderinden Eglantine Jebb, der indsaa, at kun en stærk Organisation kunde bekæmpe det Had og

den Hævnfølelse, Krigen havde vakt. Organisationen fik Afdelinger i flere Lande, men først efter sidste Verdenskrig fik Danmark sin RED BARNET-Organisation. Den 14. Marts 1945 stiftedes RED BARNET med Kommandørinde Valborg Hammerich som Formand, og i den Tid, der er gaaet siden da, har der ikke været mange ledige Stunder for de Mennesker, der arbejder i RED BARNETs Tjeneste.

For Øjeblikket bespises paa forskellige danske Stationer i Polen ialt ca. 30.000 Børn, og der er i Brøse oprettet et Børnehjem, hvor ca. 50 Børn opholder sig i 6 Uger, i Budapest bespises 23.000 Børn, i Frankrig foregaar i Samarbejde med Dansk Røde Kors en Uddeling af Frokostpakker til ialt 18 000 Skolebørn, i Østrig bespises 14.000 Børn. Ialt 5.700 hollandske, 1.732 franske, 200 norske og 500 polske har paa Foranledning af RED BARNET opholdt sig i danske, gæstfri, gavmilde Plejehjem. Til Italien og Jugoslavien sendes regelmæssige Levnedsmiddelforsyninger til Uddeling blandt Børn.

Næsten alle Steder i Udlandet arbejder RED BARNET og DANSK RØDE KORS sammen, idet Røde Kors i Forbindelse med Bispisningscentraler opretter Lægestationer.

Naar man har set, under hvor forfærdende Forhold Mennesker maa leve, bliver man klar over, at alle, der har det bedre, har Pligt til at hjælpe, for forhaabentlig vil Danmarks Vilje og Evne hertil vare saa længe, som det er nødvendigt for blot at afhjælpe den værste Nød.

egm.

Ogsaa Fredsvennerne kalder

Hjælp de nødlidende!

Der bliver ikke mere talt og skrevet saa meget om det, men desværre er det en Kendsgerning, at Nøden stadig er uendelig stor i Europas krigsramte Lande. Hjælpearbejdet skal og maa fortsættes — helst udvides. Vi kan ikke trække den udstrakte Haand tilbage nu — det vil betyde Døden for mange af de smaa, som netop er begyndt at leve.

Fredsvenners Hjælpearbejde har Arbejde i Gang i fem Lande, 100 frivillige unge Hjælpere, der arbejder gratis, er i Øjeblikket paa Hjælpearbejde i krigshærgede Omraader. I Sommer er der oprettet Bispisningsstationer i det sydlige Polen og i Østrig. Hver Dag uddeles der her 10.000 Portioner god nærende dansk Suppe til Børn, Gamle og Syge. Dette Arbejde kræver Penge, mange Penge og Rationeringsmærker. Hvert Ton Smør og hvert Ton Sukker bliver indkøbt for indsamlede Mærker. Vi retter derfor en indtrængende Bøn til alle om at være os behjælpelig med dette i alvorligste Forstand livsvigtige Arbejde. Og alle kan hjælpe.

Tegn et Fadderskab for et polsk eller østrigsk Barn — for kun 20 Øre om Dagen — 6 Kr. mdl. — kan De opretholde et Barns Liv.

Send kontante Bidrag og Rationeringsmærker til: *Fredsvenners Hjælpearbejde*, Vendersgade 29, København K. Tlf. Palæ 8248, Postgiro 87008.

Har I ikke Raad til at tegne et Fadderskab alene, saa slut jer sammen om det i Troppen eller Patruljen! Hvis I har set Billeder af de ulykkeligt stillede Børn, eller hvis I har hørt Mennesker, der har været dernede, fortælle om de taknemmelige Barneøjne, der straalte imod dem, naar de deler Mad ud, vil I ikke betænke jer paa at hjælpe.

Hjælp og hjælp nu!

JULIETTE LOW

Det eventyrlige kan endnu ske!!!

I Marts Maaned i Aar fandt den internationale Commission blandt sin Post et Brev fra Amerika med følgende Indhold:

„Vor internationale Komité har besluttet at genoptage de internationale Lejre, der tidligere blev holdt for Pigespejdere paa „Our Chalet“. Som Formand for den Komité, der udvælger „Juliette Low-Girls“, skriver jeg for at meddele, at vi haaber, der kan sendes en Pigespejder fra Danmark til Lejren 24. Juli til 15. August 1946.

Juliette Low World Friendship Fund betaler alle Udgifter for den Spejder, der bliver udvalgt. Vil Du venligst saa snart, det kan lade sig gøre, meddele os Rejseomkostningerne fra Danmark til Adelboden og retur, saa vi

kan sende Beløbet. Udgifterne i Adelboden bliver betalt særskilt.

For at faa saa omfattende en Repræsentation som muligt fra de europæiske Lande, har vi været nødt til at begrænse Antallet fra Skandinavien til 5, og vi har derfor inviteret 2 Piger fra Finland og 1 fra Danmark, Sverige og Norge. Muligvis kan disse Spejdere mødes og rejse sammen til Adelboden. Vi haaber, at Rejsevanskelighederne vil kunne overvindes.

Vedlagt følger en Redegørelse for Formaalet med Lejren og Liste over, hvilke Kvalifikationer der forlanges af de udvalgte Pigespejdere.

Der bliver inviteret 20 Piger fra følgende Lande: Belgien, Czechoslovakiet, Danmark, Finland, Frankrig, Eng-

land, Grækenland, Holland, Italien, Norge, Sverige og De forenede Stater. Det vil blive en vidunderlig Oplevelse for Spejderne, som kommer fra alle Egne af Europa efter saa mange Aars Adskillelse.“

Var dette ikke et eventyrligt Tilbud at faa? Hvem vilde ikke gerne kunne tage imod en saadan Oplevelse? Men hvordan kan noget saadant praktiseres? Og hvem er den Juliette Low, der skrives om?

Juliette Low var Grundlæggeren af Pigespejderbevægelsen i U. S. A. Hun var født i Savannah, men blev gift med en Englænder og boede derefter skiftevis i England og U. S. A. I England traf Juliette Low Baden Powell og blev grebet af Spejderbevægelsens Idé, og snart gik hun selv ind som Pigespejderfører i England. Aaret efter vendte hun tilbage til Amerika og tog Idéen med sig derover, idet hun i 1912 startede den første Pigespejdertrop i U. S. A. Juliette Low var stærkt grebet af Tanken om internationalt Venskab og Forstaaelse mellem Nationerne og arbejdede ivrigt for at bringe Pigespejdere fra hele Verden sammen som Kammerater. Skønt Juliette Low mistede sin Hørelse i en ung Alder, gjorde hun et kolossalt Arbejde baade for Pigespejderbevægelsen i Amerika og senere, da denne var godt oparbejdet, som Medlem af Verdenskomitéen, i hvilken hun virkede til sin Død 1927.

Til Minde om Juliette Low og for at fortsætte hendes Arbejde for internationalt Venskab og Forstaaelse blev Juliette Low Memorial Fund oprettet til Fremme af Pigespejderarbejdet i hele Verden, og som et Skridt hen imod Verdensfred og god Forstaaelse.

Hvert Aar samler de amerikanske Pigespejdere Penge ind og forærer dem til det Fond, som har gjort det muligt for Pigespejdere at deltage i internationale Lejre enten i Schweiz eller i Amerika, og der mødes paa lige Fod med jævnaldrende og erkende Sandheden i Ordene: „Kendskab baner Vej for Forstaaelse“.

For at komme i Betragtning ved Udvælgelsen som Juliette Low Girl, maa man opfylde flere, ret strenge Krav, f. Eks.:

Være 1. Kl. Spejder, 17—19 Aar, have været Spejder mindst 4 Aar.

Man skal anbefales paa det allerbedste af sin Tropsfører og kunne være en værdig Repræsentant for sit Land.

Man maa være lejrtrænet, og rask nok til at kunne taale ret anstrengende Lejrliv.

Man maa kunne tale mindst eet Sprog foruden sit eget, helst Engelsk eller Fransk, og saa maa man være i Stand til at lære fra sig, Sange, Folkedanse, Lege o. s. v., som er karakteristiske for ens Land, og endelig maa man love

Our Chalet i Vintersol

at vedblive at være aktiv Spejder mindst to Aar efter Lejren, for at man kan videregive den Lærdom og Erfaring, man har opnaaet i denne internationale Lejr.

Denne Sommer var det en grøn Spejders Tur til at komme af Sted, og i det følgende fortæller hun om sine Oplevelser i Schweiz. Og saa spørger I naturligvis, om vi har nogle Juliette Low-Girls i Korpset? Ja, husker I Emmy, som ledede Fritidsbeskæftigelsen i Korpslejreren? Hun var i Schweiz i 1934 og Jytte, som sang med jer, hun var i Amerika i 1937. Hvem bliver den næste?

Juliette Low-Gruppen af 1 Aar

En grøn Spejder fortæller om Juliette Low-Dage paa Our Chalet

Juliette Lows Navn er velkendt af danske Pigespejdere som af Pigespejdere Verden over. Efter hendes Død samlede de amerikanske Pigespejdere sammen til det Fond, som bærer hendes Navn, og som paa mange Maader kommer det internationale Pigespejderarbejde til Gode.

Som nogle af jer husker, var en blaa Pigespejder i 1937 inviteret til en Lejr i Amerika. Det var Juliette Low-Fondet, der havde inviteret en Pigespejder fra hvert Land. I Aar var en grøn Pigespejder paa samme Maade indbudt til en Juliette Low-Lejr i Our Chalet i Schweiz.

Den grønne Pigespejder, der var den heldige, hedder Inge Holm og er fra Charlottenlund.

„Hvordan gik det til, at det netop blev dig?“ spørger vi Inge.

„Min Divisionschef opfordrede mig til at søge om det, og gav mig en anbefaling; men jeg regnede egentlig ikke med at blive den heldige. Den 5. Maj om Morgenen Kl. 9 ringede Korpssekre-

tæren saa til mig, og fortalte, at det blev mig, og saa var jeg naturligvis straalende glad.“

„Rejste du alene derned?“

„Nej, Rejsebureauet, som ordnede Billetten, havde arrangeret, at den svenske og den finske og jeg mødtes paa Raadhuspladsen, og saa fulgtes vi jo ad i Rutebilen til Flyvepladsen, hvor den norske Spejder saa stødte til os.“

„Hvor mange var I i det hele?“

„Vi var 21 i Juliette Low-Gruppen, men samtidig med os boede der et Hold franske Spejdere og senere et Hold engelske i Hytten.“

„Maa vi høre lidt om Lejren?“

„Ja, den varede i 3 Uger, og de gik naturligvis alt for hurtigt. Vi stod op Kl. 7½, og saa kunde vi faa varmt Bad, hvis vi vilde, Kl. 8½ var der Morgenmad — ligesaa mange Kopper Chokolade vi kunde drikke. Vi hjalp alle med til at holde Hytten i Stand og med at tilberede Maden; men der var ikke ret meget at gøre. Efter Morgenmaden blev Flaget hejst. Hvert Land havde sin Dag, saa vi andre kunde se deres Maade at hejse Flaget paa. Derefter havde vi Møde, hvor hver fortalte om sit Land og sine Spejderskikke. Senere fortalte vi om Spejderprøverne; men vi naaede aldrig til 1. Kl.s Prøven, for der var saa meget at diskutere om, Spejderlov og Spejderløfte.“

„Ligner Spejdersporten hinanden meget i de forskellige Lande?“

„Nej, det synes jeg absolut ikke. De fleste andre var f. Eks. meget forbavsede over at høre om vores Patruljeførerskole for 17-18 aarige. Deres Patruljeførere er ikke mere end 12-13 Aar.“

„Ja, det er vores jo heller ikke!“

„Naa nej, men i Canada f. Eks. vælger Patruljen hvert Aar sin Patruljefører ud af Patruljens Kreds. Hun behøver altsaa egentlig ikke at være forud for sine Kammerater, og hun er jo altsaa ikke ældre. Tropsføreren skal saa naturligvis godkende Valget.“

„Havde du Indtryk af, at det var meget dygtige Spejdere, du var sammen med?“

„Ja, men vi havde egentlig meget lidt rigtig Spejdersport. Jeg fik Indtryk af, at vi her i Danmark stiller større Krav til Spejdernes Færdigheder end i andre Lande — nærmest i Spejdersport!“

„Det er jo kun rart, hvis danske Spejdere saa svarer til Kravene, ikke?“

„Efter Diskussionen var det Middagstid, og derefter var der Hvil til Kl. 16. I den Tid lærte vi naturligvis hinanden at kende, og vi maatte iøvrigt gaa ned til Byen ligesaa meget vi vilde. Efter Hviletimerne havde vi Lege, Diskussioner, Folkedanse og lign., og om Aftenen samledes vi som Regel i Pejsestuen — eller, hvis Vejret var godt, udenfor. Saa sang vi og sludrede. En seks-syv Aftener havde vi Lejrbaal og et Par Aftener helt fri.

Den 1. August var det Schweiz' Nationaldag. Da gik vi i Procession med Lanterne op paa Bjerget og saa paa alle Blussene, der var tændt paa alle Høje og Fremspring. Det var et betagende Syn.“

„Hvad var den allerstørste Oplevelse dernede?“

„Jeg tror, det var den Week-end, vi havde. Vi startede en Eftermiddag Kl. 5 og fik at vide, at vi skulde gaa i 2½ Time; men blev glade, da vi opdagede, at det kun var 1 Time, for det var meget varmt, og vi gik med fuld Oppakning. Vi skulde overnatte i en lille Hytte hos en Familie med 11 Børn. Manden lavede Oste, og der laa Oste paa alle Hylder langs Væggen. Vi skulde selv lave vores Aftensmand, saa endelig fik vi Brug for at lave Mand over Baal. Det var mørkt,

inden vi var færdige, saa vi maatte spise ved Lommelygtens Skin.

Om Natten sov vi paa det lille Høloft over Kostalden — vi var 24; men vi fik ikke ret megen Søvn, for Køerne gik rundt om Huset hele Natten, og de havde alle en stor Klokke om Halsen, desuden havde vi en Hund med, og den gøede naturligvis ad Klokkerne og saa brægede Køerne ad Hunden. Det var nu ogsaa en kort Nat, for vi stod op Kl. 2¾ for at gaa helt op paa Toppen og se Solopgangen. Det var 2520 m oppe. Vi gik derop med Brænde paa Ryggen til Morgenmadden. Desværre var det overskyet; men en enkelt Gang kom Solen frem mellem 2 Skyer, og saa lyste den ildrød over Sneen oppe paa de høje Tinder. Det var ualmindelig smukt. Da vi skulde ned, blev det pludselig saadan en Taage, saa vi ikke kunde se hinanden paa et Par Meters Afstand, og da vi jo var i ukendt Terræn, maatte vi finde tilbage til hinanden og Hytten ved at fløjte S. O. S. i Fløjterne. Det var meget spændende.

Efter den Tur syntes vi rigtig, vi var rystet sammen, og var kede af, at der kun var 2 Dage tilbage; men vi trøstede os med, at vi maaske kunde mødes en Gang igen.“

Indbydelse til 'Det Danske Pigespejderkors' 4. Trekløvertræning

Gennem sidste Nr. af „Pigespejderne“ rygtedes det, at der bliver Trekløvertræning 1946-47. Hvem kan komme til Trekløvertræning?

Der kræves:

Alder: mindst 23 Aar.

Spejdertid: mindst 5 Aar.

Dygtighed: Ridderspejder.

Erfaring:

- a) Have ledet en Trop eller have været behjælpelig dermed, saa man kan fremlægge Plan for gennemført Tropsarbejde gennem mindst 3 Maaneder.
- b) Have været ansvarlig for Planlæggelsen og Ledelsen af en Week-end-Lejr eller have været med til at planlægge og gennemføre en Sommerlejr.
- c) Have deltaget i en af Korpsets Træningskursus eller Lejre.

Aktive Spejdere i Det Danske Pigespejderkorps, som opfylder ovenstaaende Betingelser inden 1. April 1947, kan melde sig til Trekløvertræning, som begynder 1. November 1946.

Træningen falder i to Dele: en teoretisk og en praktisk.

Den teoretiske Prøve bestaar i, at man skriftligt skal redegøre for 10—12 Spørgsmaal, som bliver tilsendt Deltagerne fra Korpsen. 1. Halvdel i November, 2. Halvdel i Februar. Træningen afsluttes med en 8—10 Dages Sommerlejr, hvor de praktiske Færdigheder prøves.

Vi opfordrer alle, der opfylder Kravene, til at melde sig til Trekløvertræning. Det er udviklende og berigende at arbejde med de skriftlige Spørgsmaal — og det er en dejlig Oplevelse at komme i Trekløverlejr!

Indmeldelse sker inden 1. November til Spejderchefen.

NORGESTUREN

*„Lejren her til Hygge
skal vor Fremtid trygge,
hele Norge bygge.“ —*

— Var Mottoet i Norsk Spejderpikeforbunds Jubilæumslejr paa Inderøy i Trøndelagen 29. Juli—5. August. Ialt var 8 forskellige Korpsrepræsentanter — ca. 500 norske Førere og Gæster fra Finland, Sverige, Danmark og Norges K. F. U. K.

Vi samledes alle i Trondhjem Mandag den 29. Juli. Fra Syd og fra Nord kom Spejdere — nogle efter at have rejst i 2—3 Døgn. Lejren indledtes med en Spejdgudstjeneste i Trondhjems gamle Domkirke. Det var et stolt Øjeblik for de norske Spejdere — igen at være samlet efter Krig og Opløsning. Udenfor Kirken stillede vi op, og med Trondhjems Byorkester i Spidsen marcherede vi i straalende Humør ned til Havnen. Lejrpladsen laa 100 km væk og Spejdere og Gods blev transporteret derud pr. Baad. Men nu begyndte vort Luksusliv for Alvor. Vi var Gæster — og skulde først spise Frokost — og derefter køre til Lejren i Busser. Og hvilken Køretur! Bedre end nogen Rutchebane. Høje Fjelde paa den ene Side — og en strømmende Sommerelv paa den anden. Vi snakkede skandinavisk — Svensk til højre — og Norsk til venstre. Mange „Hva-be-har“ og Gentagelser i Begyndelsen; men efterhaanden skærpedes vores Opfattelsesevne, og vi forstod hinanden.

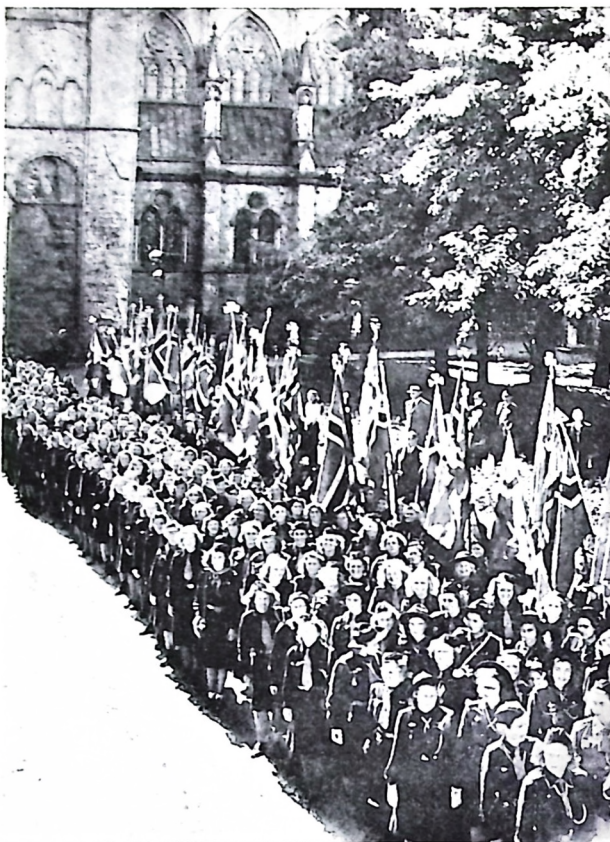
Ved Sund Folkehøjskole maatte vi alle stige ud. Paa 2 Marker nedenfor Skolen laa Lejrpladsen. Vi fandt et lille Skilt, hvorpaa der stod „Danmark“, og vilde knap tro vores egne Øjne, da vi saa det Væld af Kvadratmeter, vi, 6 fra D. D. P. og 5 fra K. F. U. K., skulde have at tumle os paa. — Ja, Grantræ var der ikke skaffet til Veje, men i en lille Lund, der laa op til Lejren, maatte vi med Kniv

og Økse bjerge os, hvad vi vilde have. Vi fældede, snittede, besnørede med utrolig Energi — og vred vores Hjerter — for at huske, hvad vi havde set paa vores Vej igennem Korpslejragerne. Først efter et Par Dages Forløb havde vi fundet Afløb for vores Virketrang. Vores Stolthed var et 2-Etagers Tørrestativ, som fangede alles Interesse.

Tirsdag Morgen aabnede Landschefen Lejren ved en stor Parade i Folkehøjskolens Gaard. Solen straaled ubarmhertigt paa os i de varme Uniformer. Om Eftermiddagen holdt Sara Synnestved fra Bergen Foredrag. „Kristendom og Spejderliv“. Det blev en ivrig Opfordring til Spejderne om ikke alene at arbejde med den fysiske, praktiske og moralske Del af Spejderarbejdet; men at gøre lige saa meget ud af den „fjerde Gren“ — den religiøse Del. Bagefter kom der en livlig Diskussion i Gang, og med Undren saa vi danske paa, hvordan mange af de norske Spejdere stod op, og frit gjorde Rede for deres Syn paa Sagen.

Den næste Dag var Seniorarbejdet paa Tale. Om Formiddagen Indlæg fra de forskellige Korps, og om Eftermiddagen Diskussion; men da havde mange i Mellemtiden diskuteret saa voldsomt, at de ikke havde faaet Middagsmad. Vi danske var maallose!

Det var nyt og spændende — hvem var alle de mange Mennesker, og hvad betød deres Distinktioner? Alt skulde man have Rede paa! Og Interessen var gensidig. Ustandselig hørte man de norske Spejderpiker tale om, hvad de havde afleveret til Tyskerne, og hvad de havde faaet gemt til Side. Nogle klarede sig med at aflevere Lejrkitlen; men andre, som maatte sige Uniformen Farvel, gemte nogle Mærker el. lign., bare de havde lidt tilbage. Vores Aarsstjernesystem vakte særlig Interesse, hvorfor havde vi dobbelt Besætning paa Kraven? I en Uge forklarede vi taalmodigt, at det var for Symmetriens Skyld. De norske Spejdere bar en tyk snoet Snor om venstre Arm. Alt efter Snorens Farve kunde man se Spejderens Rang. Ved Landsmødet blev det bestemt, at denne Snor skulde anbringes om Halsen ligesom vores Fløjtesnor.

Festgudstjeneste i Trondhjems berømte Domkirke

Maaltiderne spiste vi ude i de forskellige Kredse, som svarer til vores Divisioner; en Dag i Bergen, en Dag i Oslo o. s. v. Det var en nem Maade at komme omkring i hele Norge paa. Og hvad fik vi saa at spise? Dagens første og mærkeligste Maaltid var Frokost. Rugbrød var et ukendt Fænomen, alt Brød var Sigtebrød. Paalæget var Sardiner i Olie, Myseost, som Nordmændene fornærmet fortalte os var Gedeost — og Appelsinmarmeladen „Sol-skinn“. Et enkelt Sted startede vi med Havregrød og opvarmede „Seriekaker“ — Fiskefrikadeller, som man havde Valget imellem at holde paa sin Ske, eller at lade dem dumpe ned i Havregrøden. I Begyndelsen var vi ikke særlig sultne til dette Maaltid, men efterhaanden fik vi oparbejdet en ganske pæn Appetit, som ogsaa skærpedes ved en lang Morgenhoppetur hen over Strandens store Sten ud til en Klippe, hvorfra man i Evakostume kunde tage en forfriskende Morgendukker! „Trini.“ Et Kapitel for sig!! Plads til ca. 40 Personer, men med et Knæk paa Midten, saa man kun havde Udsigt til den ene Snæs. Fortil godt beskærmet med Sækkelærredsforhæng; men bagtil — frit Spillerum ud til den mørke Skov! Efter Lejrbaal og andre Sammenkomster blev der uvægerlig en lang Kø. En Aften

svingede hele Komplekset i Takt til en lystigt klingende Harmonika!

I de sidste Dage holdtes der Landsmøde, og for os andre var der Biltur i Omegnen. Vi kom til „Steinkjær“ — bomberamt — endnu delvis i Ruiner. Et enkelt Hus stod tilbage, ellers var alt andet nyopførte Træbarakker. Turen gik videre til Stiklestad, hvor Olav Trygvesson kæmpede og faldt i 1030, og hvor en Kirke staar til Minde om hans Kamp for at bringe Kristendommen til Norge.

Lordag gæstede Kronprins Olav Lejren. I flere Dage var der blevet trænet Parade-March og Talekor! I øsende Regn kørte den smilende Kronprins frem — og Jubelen var stor.

Lejrbaalspladsen laa et Stykke fra Lejren; men en bedre Plads kunde ikke tænkes, omgivet af Fjeld og Skov med Udsigt vidt ud over Trondhjemsfjorden. Utrolig muntre, gode og stemningsfulde var disse Lejrbaal, og man mærkede den store Begejstring, hvormed de norske Spejdere gaar op i Spejderarbejdet. Hvad de har tabt udadtil i Krigsaarene, har de vundet indadtil. De har prøvet at undvære, og tager nu fat med dobbelt Kraft.

Kl. 23 lød Retræten — Tegn til at komme til Ro — og faa snakket af. Kl. 23,30 „lang Tone“ — Tegn til fuld-stændig Ro, og det var kun en enkelt lang Tone, for ikke at vække dem, der allerede sov!

Den sidste Dag blev lang og streng. Ordren lød paa: Reveille Kl. 4 — Telte, Gods og personligt Udstyr pakket sammen, afleveres ved Vejen Kl. 5,30, Afmarch Kl. 6,30, Baadens Afgang Kl. 7,30. Vi undrede os jo en Smule; men alt klappede og Lejren blev brudt i rette Tid. Under Sejlturen ind til Trondhjem gjorde det godt at faa et lille Hvil!

Eftermiddagen var vores egen; men om Aftenen skulde der være noget saa uhørt som en Festmiddag — efter en Uges Lejrliv!! Kamme, Pudsegrej og Neglebørster maatte gøre Underværker! Den eneste Trøst vi havde, var, at det var ens for os alle.

Vi repræsenterede en Kæmpeappetit, og det var ikke Smaating, vi satte til Livs — kogt Laks, Oksesteg og Is. samt 22 Taler. Sandt at sige var vi, trods Fest, Musik og Sang, temmelig udmattede henimod Slutningen. Vi var fyldt med Oplevelser efter denne Jubilæumsuge, og taknemmelige for at have været med.

Det var en dejlig Lejr — og vilde alle „kjekke Speider-piker“ raabe, som der saa tit blev raabt ved Lejrbaalet: „Var den ikke go’?“ — saa vilde vi „smaa, forsultne, dovne Danske“ svare med et rungende „Jo!“.

Lis M.-O.

Sveriges-Færden

„Slaa ett slag ...“

Saa'dan lød Mottoet i S. F. S.s Korpslejr ved Sundsvall. — Den dejlige Björkölejr, hvor vi syv danske blaa var de lykkelige Repræsentanter for vort Korps.

Rejsen var lang og besværlig, tyve Timer havde vi rumlet af Sted i et uendeligt langt Spejdertog, endelig var vi ved Maalet. Den 2. August Kl. 4 om Morgenen blev ca. 3200 mere eller mindre søvnige Spejdere budt velkommen af den morgenfriske, svenske Spejderchef, Ludde. Med

Forskellige Typer

En beundret Fører

sin, kraftige, altoverdøvende Stemme (Rrrrrrr!! I kan vel huske den fra Korinth), bad hun alle Spejderne gaa til deres Byskilt. Vi danske stod ret desorienteret, det gik dog snart op for os, hvad Meningen var, 3-4 Troppe fra vidt forskellige Dele af det lange Land skulde danne en By. Disse Byers Navne var ikke helt almindelige, de hed f. Eks: Sortfodsindianerne, Zulukaffere, Samojeder, Kalmukker og Buskmænd. De næste ti Dage skulde vi være Dajakere.

I denne usømmelig tidlige Morgen blev vi ført ned til Dajakernes Boplads. Nu gjaldt det om at finde et velegnet Sted til Teltet — vi var ualmindelig heldige. I Centrum af hele den vidtstrakte Lejr blev vore to Telte rejst bag et lille Dannebrogflag, vi selv havde haft med. Et Stykke foran os vajede det engelske Flag Side om Side med de fem nordiske.

Vi laa i Bunden af Björköviken, paa hvis Bredder festlige, hvide Telte skinnede frem mellem høje, mørke Graner og lette lyse Birke. Hist og her saas mægtige Klippestykker, der gav Landskabet et for os danske fremmedartet og meget smukt Udseende. Midt i denne dejlige Natur laa smaa grønne, gule og blaa Boder i Smag med vore i Korinth. Blot kunde man i Slikboden faa lige saa meget Scoutchokolade, Mjølchokolade og Karameller, som nu vor Beholdning af svenske Penge tillod.

Vi kunde dog ikke leve af Chokolade alene. Al Maden blev udleveret, og Hovedparten bestod af Pølser (i alle Regnbuens Farver, lange og korte, tykke og tynde) samt Limpa (en Mellemting mellem Sigtebrød og Gud ved hvad). Begge Dele smagte dejligt, men Brødet var ikke til at blive mæt af for os danske Rugbrødsædere. Pølse, Kartoffer og „tørret“ Suppe, alt det svenske Mad prøvede vi efter bedste Evne i vores eget lille, medbragte „Køkken“ at tilberede efter danske Manérer. Sovs maatte vi dog savne hele Lejren. Rundt om os i den store Skov kunde vi samle de mest pragtfulde Granrafter, rigtigt Ønskemateriale, og her hændte det ofte, at man mødte en Ko med Bjælde om Halsen, lige som man læser i Geografibogen.

I Løbet af Lejren var der arrangeret Ture til Omegnen. Blandt andet var vi en Dag paa Bræmøen. En ret ubeboet Klippeø der laa i „Bottenhavet“. En hel Dag klatrede vi rundt paa Klipperne (se Billedet). Ogsaa Sundsvall skulde vi se; men det fik skæbnesvangre Følger. Natten derpaa skiftedes vi til at „springa paa tryk“ og klage over den stakkels jamrende Mave.

Dog ingen Pardon. Næste Dag stod alle ret paa Broen parat til at springe i Vandet. Tævlingerne fortsatte. Nogle af os deltog i Orienteringsløbene, hvor Svenskernes praktiske og mangeartede Paaklædning fangede vor Interesse. De mødte op i lange Bukser og korte Bukser, Nederdele, Sweaters og Bluser alt holdt i hvidt og blaåt.

Om Aftenen var Paaklædningen derimod en anden. Ved Lejrbaalet gjaldt det om paa bedste Maade at svare til sit Bynavn. Det var en broget Forsamling der mødte op, kan I nok tænke jer. Da det lakkede mod Slutningen af det sidste Lejrbaal, steg vilde Krigshyl, Byernes Kendingsraab, mod Himmelen.

En hel Dag klatrede vi rundt
på Klipperne

Næste Dag var den eneste sørgelige i hele Lejren. Afrejsens Dag — Da vi sad paa Lastbilen, der skulde føre os til Stationen, lød et sidste „Farvel“, der tydelig nok betød „paa Gensyn“.

Mange gode Venskabsbaand, der forhaabentlig vil holde langt ud i Fremtiden, blev her knyttet. Vi lærte adskillige af de svenske Førere at kende, og vil her benytte Lejligheden til at bringe Lejrens Leder, Ludde og Packie (Grevinde Folke Bernadotte af Wisborg) en Tak, vi ikke er i Stand til at udtrykke med Ord.

„De fem“ + to.

En Pigespejder

fortæller spændende Oplevelser...

ANNESOFIE HERMANN: **AKELAPATRULJEN**

Fru Annesofie Hermann, Redaktøren af „Pigespjederne“, fortæller i „Akelpatruljen“ paa en levende og fornøjelig Maade Oplevelser fra sin Spejdertid. Hendes Trup kom ud for mange spændende Episoder, som f. Eks. da den fandt en undsluppet Patient fra Sindssygehospitalet. Senere fortælles om en bevæget Tur pr. havareret Lastbil til Sommerlejren.

2 Kr., indb. 3 Kr.

* G Y L D E N D A L *

Spejder Jul

udkommer i næste Maaned. Vær i god Tid, hvis I vil sikre jer det nødvendige Antal Eksemplarer, saa I har baade til jer selv og til at sælge af.

„Spejder Jul“ bestilles tropvis paa Pigespejderdepotet, Lundsgade 6, København Ø, paa den Bestillingsseddel, der er indlagt i hver Bladpakke, og hvorpaa I kan læse, hvad Bladet indeholder.

Der bliver atter i Aar gode Præmier til den Trop, den Patrulje og den enkelte Spejder, der sælger flest Eksemplarer.

En Bog af Pigespejdere — for alle!

Det er med stor Glæde, man ser, at Akelpatruljens Bedrifter har taget Bogform, for hvor har vi savnet en god, underholdende Bog om Pigespejdere taget ud af Hverdagen, den Hverdag, som er saa rig for dem, der følger Akelas Raad: „Se Eder vel for!“

Og naar I nu læser denne Bog, og det ved jeg paa Forhaand, at I vil gøre allesammen, saa vil en og anden sikkert drage Sammenligninger og beslutte at prøve at gaa Akelpatruljens Veje, og det vil jeg lykønske jer til, for enhver af jer har alle Muligheder for at opleve lige saa spændende Ting som de, vel at mærke hvis I kender deres Hemmelighed. For disse ganske almindelige danske Skolepiger har en Hemmelighed sammen, som jeg herved skal røbe for jer: de er Pigespejdere af Sjæl og Sind.

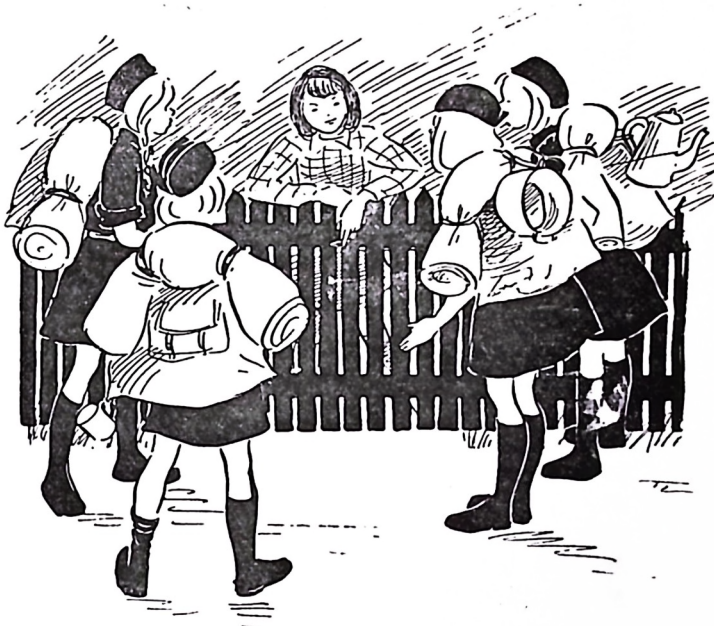
Akelpatruljen er udsprunget af vor Midte, Annesofie var dens 14-aarige Fører, „Trille“ dens Tegner — nej, stop, det var hun ikke, men det blev hun. Og de skal begge to have Tak for denne Bog, som er skabt i et godt Samarbejde, som vi haaber, de i Fremtiden faar Lejlighed til at udvikle til Glæde baade for dem selv og for os.

Spejderchefen.

Man kan vandre paa saa mange Maader og af saa mange Grunde. Man kan spadserere net med Galoscher paa i en Time, fordi det skal være sundt at faa frisk Luft, eller man kan trippe med Blikket ned i Brostenene i en frygtelig Fart lige om Hjørnet, fordi man skal hente et Fuldkornsbrød og en Deciliter Fløde af den bedste, og man kan med Fanatismen lysende ud af Øjnene, og fjerntskuende mase fra Kilometersten til Kilometersten for at sluge saa mange Mile som muligt.

Og saa kan man vandre henad Vejen, — bare fordi den er der. Det var Efteraar, og det var Oktoberferie, og vi havde pakket Rygsækkene, Korporalen, Divi, Fniseras og jeg, og gik ud ad Næstvedvejen. Og naar vi gik den Vej, var det kun fordi vi saa havde Medvind og kunde gasse os i det klare Efteraarssolskin. Vi gik og talte om, hvad vi skulde være, naar vi blev endnu større. Fniseras vilde spille, og det var der ikke noget mærkeligt ved, for hun kunde frembringe Vellyd paa et hvilket som helst Instrument, Save, Vikingeblyanter og Kamme i Tandskiftningstiden, for slet ikke at tale om, at hun kunde spille orgelagtigt paa sin Næse eller gennem den eller begge Dele. (Hun blev senere Læge). Divi vilde lidt af alt, hun vilde gerne avle Strudsfjer i Sydafrika, grave Guld i Amerika og være Flyverske og forøvrigt snart giftes med Torben. (Hun blev Masøse og gift med en anden med et svært Navn). Korporalen vilde have en Lillebilstation, der udelukkende skulde fragte ældre Damer efter Mørkets Frembrud, altsaa saadanne ældre Damer, der syntes, at Mænd var fæle og derfor hellere betroede sig til kvindelige Chauffører. Bilerne skulde være himmelblaa, Hynderne røde, der skulde altid være friske Blomster i de smaa Glas, og Chaufføserne skulde være i Liberi, der stod til det blaarøde. (Hun blev regnskabskyndig Administrator og Moder). Og jeg vilde i al Enkelt-hed kun være Hjernekirurg og intet andet (jeg blev andet).

Skovene var dejlige at passere, gyldne og straalende gulrøde, og Vejen tegnede sig ganske lige og ubesværet for os akkurat som vor Fremtidsvej.

Over en Havelaage hang Gudrun og røg en sikkert forbudt Cigaret. Det saa imponerende ud. „Hvor skal I hen?“ raabte hun. „Ud i den vide Verden!“ raabte vi. „Vil I ikke have Kaffe først?“

Jo, det vilde vi gerne. Gudrun var kommet ind i Klassen efter Sommerferien, og vi var ikke saa lidt imponerede af hende, for hun kunde alt og vidste alt paa en selvfølgelig Maade og uden at gøre mere ved Lektierne, end hvad der kan naaes i Frikvartererne og af en opslaaet Bog i en Cyklekurv paa Skolevejen om Morgen.

Altsaa drak vi Fru Hansens udmærkede Kaffe og spiste hendes ikke mindre gode Kager og svarede artigt paa Forespørgsler om alt Skolen vedrørende og spiste et Stykke Kage til, nej, to Stykker mere, end strengt selskabeligt korrekt var. Og da vi skulde til at gaa videre, sagde Gudrun pludselig: „Hør, vent et Øjeblik, jeg gaar med!“

Og inden vi naaede at sige, at det maatte hun da endelig, rejste hun sig for at samle sin Tandbørste sammen, og vi hørte en mumlende Diskussion ved Siden af mellem hende og Moderen

om, hvor vi egentlig skulde hen, og at hun da hellere maatte spørge sin Far, og hvornaar hun kom hjem, og at det var et tosset Paafund o. s. v., o. s. v., og endelig at hun jo da slet ikke var Spejder, hvorpaa vi hørte Gudrun svare: „Jo, jeg melder mig ind med det samme, og naar jeg kommer hjem om et Par Dage, skal jeg fortælle dig om, hvad det egentlig er for noget!“ og med en paa Rekordtid pakket Rygsæk dukkede hun atter op i Vindjakke og med Alpehue paa skraa, vinkede Farvel til den lidt overvældede Moder og et Par smaa lyshaarede Søsken. „Kom,“ raabte hun til os, der stod og trippede lidt genert, „nu skal jeg vise jer en dejlig Vej til Enø, der kan vi bo i Nat.“

Det var en dejlig Vej, højt oppe gennem nogle Marker med Udsigt over Fjorden og til fjerne smaa Øer, som man nok kunde blive drømmeøjet af at se over til. Aldrig er noget Menneske faldet saa naturligt ind i et vandrende Kammeratskab som Gudrun. Vi plejede ellers at være meget nøjeregnende og eksklusive og at gøre et frygteligt Vrøvl, naar Tropsføreren fandt paa at putte nye Medlemmer ind i den tætsammensvejsede Patrulje, men Gudrun vandrede nynnende lige ind iblandt os, ikke engang Divi, der ellers nok kunde gnidre en forfærdelig Bunke Smaavrøvl af sig, gjorde Vrøvl. I en Brugsforening af den rigtige Slags, hvor alt forhandles fra Laksko til Spegesild, provianterede vi, mens vi samtidig gjorde rede for alt i vort tidligere Liv, hvor vi kom fra, hvem vi var og hvorfor mon, og Risengrynene blev afvejet og Brødet pakket ind i en Avis, og mange Bolscher og en Plade Chokolade fik vi med os. „Hvem har egentlig Nøglen til Huset paa Enø?“ spurgte Gudrun, som Brugsemanden, der var i grøntærkede Sutter og et Forklæde, der naaede fra det graa Fipskæg til de grønne, syntes at kende vel. Ja, den havde da Brugsefatter selv. Om vi ikke kunde laane den? Ja, han fingrede sig i sit Skæg, og mon nu ogsaa, og mon da, og ku' det gaa an? og til sidst fik vi den da.

Huset paa Enø forklarede Gudrun, da vi kom ud i det svindende Eftermiddagssolskin, var et lille Sommerhus, der ejedes af nogle Københavnerne, der var rejst til Udlandet for 10 Aar siden, uden at man siden havde hørt noget til dem. De kunde jo være døde mange Gange paa Safari eller ved Jordskælv eller under politisk Oprør.

Ja, det var jo meget troligt, og med den bedste Samvittighed af Verden vandrede vi videre langs en lille rislende Bæk, indtil vi kom til det dybe, stærkt strømmende Vand, der adskilte Øen fra Fastlandet. Prammen, der laa ved Bredden, og som lige rummede os med vort Habengut, lod sig ved et Snøresystem hive over til den anden Bred, hvor et Par Faar med en forbavset Brægen tog imod os. Øen var en af disse smaa dejlige

Øer, som Danmark er saa rig paa, bestod af en flad Græsslette oversaaet med Buske og Smaakrat af Slaaen, Hvidtjørn og vilde Roser, nu afblomstrede selvfølgelig, men endnu med røde Hyben og dugblaa Slaaen og bag et af de største Krat laa Huset, en Bjælkehytte, solid og eventyrlig, som Buske og Blomster efterhaanden groede lige opad den.

Nøglen knirkede i Laasen, som langt om længe gav sig, og vi kom ind i en stor Stue med Pejse, bag den var et Køjerum og et lille Køkken — kort sagt lige det Eventyrhus, en Patrulje kunde drømme om og ellers aldrig fandt. „Her er utrolig snavset!“ sagde Divi, som altid havde et vaagent Øje for den Slags, smed Rygsækken, smøgede Ærmerne op og gik i Gang. Korporalen gik ud og fandt Brønden i god Stand, Fniseras og jeg fandt godt med Brænde i Krattene, og Gudrun gik i Gang med Komfuret, der straks røg taareblændende, men som lidt efter lidt fandt sig i sin Skæbne, og det samme gjorde mærkeligt nok ogsaa Pejsen.

I Løbet af en Time var det blevet bælgravende mørkt, men Divi havde med sine ferme Hænder udrettet mirakuløse Ting i Retning af Rengøring, Madrasserne laa til Varme ved Pejsen, det duftede af stegt Flæsk fra Køkkenet blandet forunderligt op med Chokolade, for Middagsmaden

bestod i al Enkelthed af Flæsk, Sardinier i Olie, smaa trekantede Oste fra Trifolium, Fru Hansens hjemmebagte Franskrød, som Gudrun havde taget med for en Sikkerheds Skyld, med tandhøjt Smør og megen varm Chokolade, og da det var fortæret, var Lysestumpen, den eneste vi havde, brændt ud, men vi fyrede godt paa Pejsen, rullede os ind i Soveposerne paa Madrasserne og begyndte at drøfte vældige Problemer, Sjælens Udødelighed og Spejderbevægelsens Uimodstaalighed, og lige inden vi faldt i Søvn, forstod Gudrun saa vel, hvad det var at være Spejder, for det var just hvad hun hele Tiden havde tænkt sig, at det maatte være, og i Morgen vilde hun tage sin første Prøve, og saa sov hun ind, og det samme gjorde vi andre.

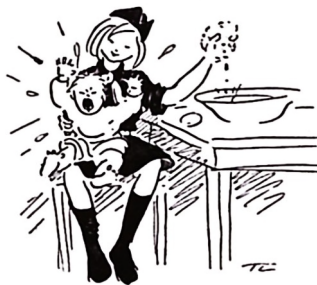
Under Oprydningen næste Morgen var der en Del Diskussion. Skulde vi slaa os ned her, hvor vi havde fundet Eventyret og formentlig kunde have Dagene for os selv, eller skulde vi gaa videre?

Det var en vanskelig Afgørelse, fordi vi alle fem vilde begge Dele. Det var igen en dejlig Dag med klart Solskin over det gule, viftende Græs. Det havde været Nattefrost, og Faarene skuttede sig lidt, da de kom ud af deres lille røde Skur. Paa Fastlandet saa man Røgen kringles op af alle de lave Skorstene, og store, brune Heste gik foran Ploven over Markerne, og man kunde høre Plovmandenes ildnende Tilraab gennem Morgenstilheden. Der var ganske dejligt. Vi stod lidt i Døren og saa paa det altsammen. Det var en Morgen, man ikke vilde glemme. Jeg saa Uvisheden tegne sig i alles Øjne. „Saa rydder vi op, og saa gaar vi videre. Vi er jo paa Vandring,“ sagde jeg og huskede paa, at jeg var Føreren, og igen kastede Divi sig ud i en Storrengøring, saa Støvet stod taagetæt ud af Døre og Vinduer, Aske blev baaret væk. Madrasserne luftet, tju hej, — og igen knirkede Nøglen i den rustne Laas, og Huset laa igen glemt og forladt af andre end de græsende Faar.

Dagens Vandring førte os forbi et lille Hus, hvor vi studsede ved at se en ret ung Mand vandre bag Ploven med et lille knapt to Aars Barn ved Haanden, det var en lidt besværlig Pløjning paa den Maade. Gudrun gav sig straks i Snak med ham, og det viste sig jo ogsaa, at Konen var syg og paa Sygehuset, og Bedstemoderen, der var kommet for at hjælpe, var faldet ned ad en

Trappe og saa videre, og det var jo ikke saa godt. „Vi er jo da Spejdere,“ sagde Gudrun med et lille Smil til os andre, „her maa vi da vist hjælpe lidt!“ Og saa var det arrangeret! Divi kastede sig atter ud i Rengøring, saa det fæg, og Gudrun vaskede ugegammel Opvask op, Fniseras og jeg samlede Kartofler op og var baade stivbenede og ømryggede, og Korporalen, der ikke havde spor Begreb om de Dele, tog sig af det lille Barn, der efter Vask viste sig fedt og lækkert og lyserødt, men af et frygteligt Gemyt, fordi det ikke kunde fordrage fremmede. Ud af Rygsækkenes Proviandbeholdninger stegtes atter Flæsk og mange Pølser, der kogtes atter Chokolade, som det lyserøde Barn nok kunde lide. Den meget unge Husjers Taknemmelighed kendte ingen Grænser, (Fniseras' og min Stivhed og Ømhed heller ingen-lundelig) og vi faldt alle i Søvn i Soveposerne paa Gulvet i Stadsstuen, saadan som man kun sover oven paa fuldendt Gerning.

Næste Morgen var der jo ingen Tvivl, vi maatte fortsætte, som vi var begyndt Dagen forud. Fniseras havde imidlertid faaet Lumbago og blev derfor sat til at passe paa det lyserøde Barn, Divi kradsede videre i noget nyt Støv, hun havde fundet, og Korporalen og jeg kravlede i Mandens jordstive Overalls videre hen over Kartoffelstykket og sankede disse smaa næringsrige Jordknolde, som Hugenerne i Fredericia saa udmærket skal have lært os at dyrke. Og Gudrun

deltog i det altsammen og holdt os alle i et vældigt Humør, og jeg tager meget fejl, hvis vi ikke atter til Middag fik stegt Flæsk, Sardinier i Olie og Chokolade. Det lyserøde Barn havde vænnet sig til os, men fandt sig ikke i nogen Indblanding, naar man vilde udskifte dets meget vaade Bukser, saa det maatte opgives.

Næste Formiddag indfandt der sig en ældre kvindelig Slægtning af vor indtil-døden-skilte-os-

ad-taknemmelige, jorddyrkende Ven, men hun havde endnu sværere ved at vænne sig til os end Barnet; ganske vist skreg hun jo ikke som dette i Begyndelsen, men saa paa os med samme Afsky, som man i Zoologisk Have ser paa Kvælerslanger og Krokodiller og tænker paa deres grimme Adfærd.

„Saa gaar vi videre!“ raabte jeg derfor ud over Markerne, strøg de jordstive Overalls af mine modige Ben, fordelte Fniseras' Bagage paa os andre og humpede hen ad Markvejen, glad, vinkende og fuld af stumme Velsignelser.

Da vi havde naaet Hovedvejen, satte vi os i Grøften saa paa hinanden og lo! For hvor var vi beskidte! Og hvor var vi trætte, og hvor var vi ømstive! Og hvor havde vi haft det godt!

Vi ventede længe paa Rutebilen, som vi besteg uden at stønne, men med sammenbidte Tænder, og vi gav os heller ikke, naar den skvulpede og rystede, saa alle de ømmeste Knogler ramte hinanden. Forsigtig listede vi os ud af den hjemme paa vort eget Torv.

Og saa gik vi i Biografen. Jeg aner ikke hvorfor. Aldrig har jeg dog før eller senere endt en Spejdertur med at gaa i Biografen. Men det gjorde vi altsaa. Stillede Rygsækkene paa Rad hos Chokoladedamen i Forhallen og satte os paa dyre Pladser, og saa Greta Garbo gantes med en eller anden i en Jungle, mens Tigrene knurrede, og det blev Regntid paa et meget ubekvent Tidspunkt. Det blev det ogsaa for os; da vi igen dukkede ud i Mørket, øsede Regnen spandagtigt ned.

Vi humpede hjemad hver til sit med Undtagelse af Gudrun, der gik med mig, og det gjorde hun Resten af den Tid, vi havde i den lille By. Hun boede jo saa langt væk, og der var saa tit Møder, og det var saa langt og saa mørkt og saa alene at køre derud.

Til sidst ringede hendes Mor ikke mere og spurgte, om hun var der, men ringede og sagde: naar Gudrun næste Gang kommer hjem, skulde hun gerne have en Rulle Kinesertraad med fra Kontanten eller Kardemomme fra Apoteket eller ti Æsker Fehaar!

Efteraarsferien er en dejlig Tid, men skabt til Vandringer!

Akela.

*Hjørring-
spejdernes
nye
Hytte*

Søndag den 8. September

indviedes i Klosterskoven ved Sindal en dejlig Hytte, som nu tilhører Hjørring Troppene. Grund og Tømmer til Hytten er skænket af Skovrider C. W. Lorentzen, og Spejderne har ved Indsamling paa forskellig Maade skaffet ca. 6.000 Kr. til Arbejdsløn m. m. I Hytten er der en dejlig stor Stue med Pejs, 2 smaa Stuer med 6 Køjer i hver, Gang med Vaskebord og Køkken med Komfur, Kælder og Vask med Afløb, kort sagt alt, hvad Hjertet kan begære.

Hytten er straaetækt og holdt i smukke Farver, og der er ingen Grænser for de Planer, der lægges for Weekends, Skiture i Maaneskin, Førertræninger o. s. v. af Hjørringpigerne, der jo nu er Husejere, men ogsaa andre Vendelboer glæder sig, og vi haaber, at ogsaa Korpsen vil gribe Chansen og lægge en Førertræning i Vendsyssel.

Rete.

Månedens Wood-craft:

OKTOBER

Det er Oktober nu. Hører du ikke ligesom noget truende i det? September gjorde sig trods al sin Regn de hæderligste Anstrengelser for at bevare Indtrykket af Sommer. Men Oktober prøver ikke paa at lade, som om vi endnu har Sommer. Oktober spiller sine Kort fuldkomment aabent. Vi er midt i Efteraaret nu. Det drypper trøstesløst fra Træerne. Fuglene synger ikke mere. Der ses store Flokke, som samler sig og drager sydpaa. Vinden tuder — bliver til Storm, der rusker Træerne og fravrister dem deres Blade.

Men der er noget dragende over disse Efteraarets Storme — noget storladent. Danmark er ikke længere vor lille idylliske, frodige Have. Vi forstaar rigtig nu, at vi er Vesterhavsfiskernes Fædreland. Smaa Bjergfykrat bider

sig fast i Sandet og hindrer dette i ødelæggende at fyge ind over de Marker, hvor Generationers Arbejde er nedlagt. Store Arealer med Granskov truer med at vælte omkuld i Stormen. Køerne vender Halen mod Uvejret og fortsætter deres sindige Tyggen Drøv. Og de gamle Enge, der før stod fulde af hvide Champignons, staar nu næsten under Vand, og Svampene, der er tilbage, er udvandede, sejge og graabrune. En stærk rig Lugt af Muld, Honningssvamp, Fluesvamp og andre Paddehatte stiger op fra Skovbunden. Skoven er skøn disse Høstdage. Man er godt klædt paa og traver udenfor Vej og Sti. Det er rigtig Vandreturenes Aarstid. Vejsporene, hvor alt det værdifulde Gavntræ og Brænde køres og slæbes ud af Skovkusken og hans store trofaste Heste, er helt opkørte, bløde og hullede.

Selv en saa dagligdags Ting, at Steder, hvor der gaas, køres eller trampes meget, bliver blødt, har sin „videnskabelige“ Forklaring. Det er den saakaldte Haarrørskraft, der gør sig gældende. Det er slet ikke indviklet at forstaa; hør nu bare her: Naar Jorden stampes fast, bliver Hulrummene mellem de Dele eller Partikler, Jorden bestaar af, meget, meget smaa — saa smaa, at de ligesom de fine Huller i Trækpapir eller i et Stykke hugget Sukker er i Stand til at suge Blæk, Kaffe eller Vand op. Her, hvor der køres meget og med tunge Læs, presses Jorden sammen, og Vandet i Jorden, det saakaldte Grundvand, suges op nede fra.

Det Forhold, at man ved at presse Jorden sammen kan faa den til bedre at suge Grundvandet op, kender du ogsaa hjemme fra Haven. Naar du planter en lille Blomsterplante eller en Tomatplante, saa trykker du Jorden godt til omkring Roden. Derved vil Jorden lede mere Vand til Planten. Naar du har presset Jorden fast om Roden, maa du ikke glemme til sidst at smuldre det aller øverste Lag, for ellers vil Jorden suge Grundvandet helt op til Overfladen, og saa vil det fordampe til ingen Verdens Nytte.

Ude i Skoven ser du dem ogsaa plante paa denne Tid. Du kan tro, de sørger ogsaa for at stampe Jorden godt fast omkring de smaa Træer og at smuldre det øverste Lag Jord. Der er meget at plante i vore Skove nu. Du ved, under hele Krigen har vi maattet klare os alene med dansk Træ. Under normale Forhold faar vi ligesaa meget Træ fra Sverige og Finland, som vi hugger i vore egne Skove, og naar vi saa oven i Købet har brugt langt mere Træ end normalt, bl. a. fordi Kulleleverancerne har været saa smaa, saa vil du forstaa, at der er meget at bygge op i vore Skove nu. Der er i disse Aar hugges langt mere Træ end Skoven har groet — Hugsten har oversteget Tilvæksten og det er jo ikke godt. Det er jo det samme som en Købmand, der sælger sine Varer uden at købe nye hjem. Dansk Skovbrug er derfor nu i Gang med at gøre, hvad det kan, for at „fylde Varelagrene“ igen. Det er et enormt Arbejde, og det tager Tid, men det skal gøres.

Oktober er en glimrende Maaned at plante Skov i.

Det regner ca. 70 mm i Oktober mod ca. 40 i April og Maj Maaned. Naar man tager i Betragtning, at man ikke kan overkomme at vande de nyplantede Træer, vil du forstaa, hvor stor Betydning det har, om der kommer mere eller mindre Regn.

Nu skal du ikke tro, man altid grundlægger ny Skov ved Plantning, idet man lader den staaende Skov kaste sine Frø og saa gradvis lyshugger for de fremspirende smaa Træer. Forud for en saadan Selvsaaning hugger man Træer væk, der er for grimme og værdiløse til at faa Efterkommere. Endvidere river man med en Hesterive det gamle Løv væk, saa Frøet kan falde direkte paa Jorden. Efter Oldenfaldet harver man Frøet ned i Jorden. Senere hugger man som omtalt gradvis den gamle Skov væk.

Man bruger ogsaa kunstig Saaning — i Modsætning til den lige omtalte Selvsaaning — nogle Steder i Skoven. Det kan være, de gamle Træer alle er for daarlige til at grunde en ny Generation paa. Det kan ogsaa være, man ønsker en hel anden Træart til at afløse den gamle. I saadanne Tilfælde, og hvor en Saaningskultur er at foretrække for en Kultur frembragt ved Plantning, anvender man kunstig Saaning. Under den Bevoksning, hvor man ønsker at tage Frø til Udsæd andet Steds, afriver man først Løvet med Hesterive og fejer senere det nedfaldne Frø sammen paa den nøgne Jord. Hyppigst vil man gemme Frøet til næste Foraar. Men Frø er følsomt; det taaler hverken for megen Varme, Kulde, Tørke eller Fugtighed. Endvidere er det stærkt efterstræbt navnlig af Mus og Fugle. Derfor opbevarer man det gerne i særlige smaa Hytter i Skoven — Agernhytter — hvor der er taget Hensyn til alle de Ting, som Frøet kræver. Man kan ogsaa kule Frøet ned i Skoven paa en Bakkeskraaning med passeligt fugtigt Sand. Dog maa Frøet lægges i en Slags Sække af Staaltraadsvæv, saa Mus ikke kan gnave sig ind til det.

Oktober er ogsaa Tiden, hvor Skovens Grøftesystem gaas efter. Efterhaanden som Bladene er faldet, stopper de Vandledningerne, der fører skadeligt Vand væk fra lave Terræner i Skovene og sætter disse under Vand. Det er meget skadeligt for Rodderne, da de ligesom Menne-

sker er ude af Stand til at aande ret længe under Vand. Groftene renses derfor op, hvor det trænges, saa der atter kommer Fart i Vandaflødningen.

Har du nogensinde sørget over Lovfaldet her i Oktober? Det har du næppe, og det er der heller ingen Grund til. Det er jo ikke Død eller Sygdom. Det, der sker, er, at Træerne trækker en stor Del af Næringsstofferne fra Bladene ind i sig selv, smider det overflødige fra sig og glæder sig til næste Foraar. Derfor kan vi trygt glæde os over Efteraarets Farvepragt, over Bøgens Kobberglød, over Birkens Guld og Ahornens gule Bundtone. Hver en Nuance er repræsenteret.

Og ude paa Markerne glider Ploven sikkert frem gennem Jorden og vender Plovfure ved Plovfure. Det gaar saa solidt og støt, som et Skib, der bryder Vandfladen. Hvor er det et skønt og malerisk Billede med Plovmanden og hans Heste. Intet kan røkke dem. De passer deres Dont.

Drag ud nu og nyd Oktober, føl Styrken i den danske Natur paa denne Aarstid, og mærk, hvor det ildner igenem dig med Malerens trænede Øje at fastholde alle de overdaadig skønne Farveindtryk, der strømmer dig i Møde.

Paul Holbech.

Kritik af Korpsturneringen

(fortsat)

HIKEN

Denne Opgave var først og fremmest stillet jer, for at sætte jeres Evne til Samarbejde, jeres Udholdenhed og jeres Færdighed i Kortlægning og Orientering paa Prøve. Den var ogsaa en Prøve paa, om I forstod at planlægge jeres Tid.

Saa snart Holdene havde faaet det lille Hæfte med Opgavernes Ordlyd og Instruks for Turen, gjaldt det om lægge sin Slagplan, finde ud af, hvornaar man kunde starte, og hvad man burde medbringe, sætte alle Posterne af paa Kortet og markere Gaarden, hvor man skulde overnatte, og saa lægge sin Rute og beregne, hvad man kunde naa inden Aften og hvad man eventuelt maatte vente med til næste Dag.

Og saa startedes der ud paa det store Togt frejdigt og maalbevidst, og det var saare godt at se — men, for manges Vedkommende ødelagdes Tegningen til Dels ved den lidet fikse og hensigtsmæssige Oppakning, der stilledes med. Lad gaa, at mange af de „moderne“ Soveposer ikke kan være i en Rygsæk, saa maa man arrangere sig paa anden Maade, men aldrig med en „Bylt“ paa Ryggen eller „Halen“ daskende i tynde Remme eller Sejlgarn. Og helt haabløst er det at ville gennemføre en saadan Tur med Oppakningen i Haanden eller under Armen. Det kunde godt have været undgaaet ved fælles Hjælp.

Og Fodtøjet — start aldrig ud paa saa lang en Tur, hverken i smaa Tennisko uden Sokker eller i Gummi-

støvler, det skal være saa solidt Læderfodtøj som muligt og helst med uldne Sokker.

De to Overnatningssteder laa lige langt fra Lejren, og ved Posternes Beliggenhed i Forhold til hinanden var der sørget for, at alle Hold havde lige Chancer.

Ved de 6 Poster gjaldt det kun at finde frem og afhente en Konvolut. Disse Poster var til Gengæld vanskeligt placeret og sværere at finde. Hver Konvolut indeholdt nogle Ord skrevet paa smaa Sedler. Hvis man fandt alle Konvolut-Posterne og lagde det samlede Indhold rigtig sammen, gav det en Melding med en Besked om, hvad Holdet skulde foretage sig ved Hjemkomsten.

Ved de øvrige Poster skulde der løses forsk. Opgaver:

B. Orienteringsopgaven var ikke svær, men den krævede, at man kunde bruge Øjnene og sit Kompas, og kunde sammenligne Naturen med Kortet. Den klarede de fleste ogsaa godt.

C. Var en Landbrugsopgave, hvor man gerne maatte bede om Oplysninger angaaende de forskellige Dyr paa Gaarden, medens man selv skulde finde ud af, hvad der groede paa Markerne, og hvad Kornsorterne bruges til. I var vældig flinke til at se paa Afgrøde, men hvad de fire Kornsorter bruges til bød paa mange mærkelige og mangelfulde Forslag — gaa bort og find ud af det til en anden Gang.

E. Her gjaldt det om at faa Kompasretningerne saa nøjagtig som mulig, nogle var fine, de fleste derhen ad og kun enkelte helt forkerte. Opmaalingerne mellem de forskellige Flag var gennemgaaende rigtig gode, det er vist ogsaa noget, vi efterhaanden er temmelig øvede i.

F. Var en let Iagttagelsesopgave lige saa meget lagt til denne gamle Gaard for at føre Holdene ind i en af de smukkeste af de sydfynske Bindingsværksgaarde.

J. Alle Hold, som naaede denne Post, var flinke til at gennemse Terrænet og fandt ogsaa de 7 forskellige Bogstaver paa Papskilte, men hvad kan det hjælpe, naar Fantasien saa glipper, og man i Stedet for et saa aktuelt og slagkraftigt Ord som POKALEN mener, at ELPANKO siger een noget.

L. En saa simpel Iagttagelsesopgave, at alle burde have haft den helt korrekt, men det var den ikke.

Woodcraft-Opgaven var jævnt god, men ingen var naaet helt op i Toppen.

Alle Hold gennemførte Hiken og lod til at have disponeret godt. For de flestes Vedkommende blev Tiderne overholdt, og man naaede rundt og fandt de forskellige Poster.

I det store og hele klarede Holdene sig vældig godt, og det var en Fornøjelse at mærke den Begejstring og det Gaa-paa-Mod og Humør, der prægede alle.

Sidste Gang manglede Kritikken af *Flaghejsningen* der var en af Posterne under de „Bundne Opgaver“, derom siger Dommeren:

Alle Holdene behandlede Dannebrog ærbødigt og pænt, men mange Hold manglede praktisk Øvelse i at hejse og nedhale det, og Sikkerhed i at vide, hvornaar man hilser o. s. v. Knobene kunde I, men ikke altid med den nødvendige Sikkerhed. Husk altsaa for Fremtiden, at øve Knobene paa et rigtigt Flag og prøv at hejse Flag rigtigt paa en stor Flagstang, det er ikke noget man lærer ved kun at prøve det een Gang. Man kan kun gøre det pænt, naar man er fuldstændig sikker i det.

Lejrpladsen.

Naar man ikke har stor Plads til sin Raadighed vil det som Regel være praktisk at anbringe Teltet i et af Hjørnerne. Derefter inddeles Pladsen i: Køkkenplads (Køge-, Brænde-, Madopbevaring og Affald), „Spise- og Opholdsstue“ og Plads til Soling af Soveposer. De Hold, som havde husket denne Inddeling samt faaet Tingene anbragt praktisk i Forhold til hinanden, naaede højeste Points.

Teltrejsning.

At faa rejst Teltene gik forholdsvis hurtigt og nemt, men de stod ikke særlig godt. Der var altfor mange „Kamelrygge“, skæve Teltstænger og forkerte Træk. Nu vil I

ledes at der var Plads nok til at bevæge sig paa, og mange Steder var Affaldshullerne alt for nær ved Kogerenden.

Der var mange gode Kogerender, men desværre var der ogsaa nogle Lejrpladser, hvor der var lavet alt for meget „Jordarbejde“, d. v. s. der var skaaret store bare Steder i Marken, hvor I havde taget Græstørv — det maa ikke ske igen!

Stativerne paa Køkkenpladsen var nogle Steder alt for kunstfærdige, lav meget hellere nogle enkle, men solide og stærke Stativer, der kan taale at blive brugt uden at dingle og staa skævt.

Det trak meget ned de Steder, hvor Dommerne fandt Madrester eller spiseligt Affald i Affaldshullerne — og husk, at Papir skal brændes straks!

Madlavningen.

Opgaverne Søndag Eftermiddag blev bedømt meget indgaaende af mange forskellige Dommere, der hver havde sit at bedømme.

Dommerne siger, at de var glade og overraskede over at se, hvor flinke I var til at lave Mad! og hvor pænt omtrent alle tog fat. Dog vilde det have været godt, om I alle havde passet paa at fordele Arbejdet mere, d. v. s.

Husk Konkurrencen om den bedste blågrønne Pigespejdersang

nok undskyldte jer med, at Teltet var gammelt og slidt og ikke kunde staa rigtigt, men det tog vi i hvert enkelt Tilfælde Hensyn til — og det kunde altsaa have været meget bedre. Naar Grundreglerne: rigtig Udplækning af Grundfladen, lodrette Teltstænger, lige Ryg og rigtig Træk i Hjørnebardunerne bliver overholdt, kan selv et gammelt og slidt Telt komme til at staa hæderligt.

Teltpleje.

Et Telt skal passes og plejes hele Døgnet rundt — mon I havde for travlt, eller vidste I ikke bedre? Det var i hvert Tilfælde en Ynk at se, hvordan mange af Teltene stod og „hang“ midt paa Dagen, og naar man som Dommer gik Turneringsgaden igennem kunde man (med lidt god Vilje) høre, hvordan Teltene stod og sukkede: „ret mig op, ret mig op“, og om Aftenen, naar Duggen var faldet: „slæk mig, slæk mig“.

Udluftningen var gennemgaaende god, dog var der vel mange, der rullede Teltvæggen op, inden Græskanten var helt tør.

Teltorden.

Vi Dommere var ikke særlig imponeret af Turneringsholdenes Teltorden — tværtimod — den kunde have været meget, meget bedre, ikke sandt? Derimod var der i „Spejdersnes personlige Ting“ hel fin Orden. — Posesystemet er nu godt!

Køkkenpladsen.

Ikke alle Hold havde beregnet deres Køkkenplads, saa-

lave en Arbejdsfordeling og Plan for selve Madlavningen, og at læse Opskriften helt igennem allerførst!

Slutresultaterne var pæne, baade for Madlavningens som for Bagningsens Vedkommende, selvom der jo fandtes Boller i alle Arter og alle Størrelser!

Alle de andre Maaltider blev ogsaa bedømt, dog knap saa indgaaende som denne ene specielle Opgave. Dommerne var rundt mange Gange for at se, hvorledes I opbevarede Madvarer og Køkkenredskaber. — Depotets smaa „Madtelte“ lettede dette for jer, men man kunde sagtens se, hvilke Hold der var vant til at holde Orden og hvilke ikke. Der var eet Hold, der havde hængt deres Poser med Mel, Sukker o. s. v. over en Stang inde i det lille „Madtelt“, det var godt og praktisk, idet de derved undgik at faa noget fugtigt.

Dommerne siger, at det kneb for mange af Holdene at holde Smørret pænt, husk at skrabe det af Papiret og lægge det paa en Tallerken, det ser meget pænere ud og lærere, det samme gælder for Marmeladens Vedkommende. Fedtet og nusset Papir er ulækkert og hører ikke hjemme i et velordnet Køkken.

Den Dag I var taget af Sted paa Hike, var Dommerne ogsaa rundt paa en meget kritisk Inspektion, og der faldt mange gode Points, men ogsaa mange, mange Minus-Points!

Køkkenredskaberne blev gennemgaaende holdt godt, men husk, det er ikke rigtigt at kridte Jerngryder og Pander! De ruster af det.

(fortsættes næste Side)

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Nu er det Festernes Tid,
hvor der skal mases,
snakkes og slides,
handles og ases.

Saa tænksomt Tinka stirrer,
hvad skal jeg gøre,
paa hvilken Maade
vil Folk mig høre?

Hun hastigt Penslen griber,
nu skal der males.
I en Flot Plakat
Festen anbefales.

Ogsaa som Selvportrætter
Tinka har Evner,
blot af Vigtighed
ikke hun revner.

(Kritik fortsat)

Det var en Fornøjelse at se, hvor flinke I var til at smøre Smørrebrød, det saa meget indbydende og lækkert ud.

Dommerne lagde ogsaa Mærke til, om I havde Samling og Form over jeres Maaltider, om Maden blev serveret pænt, og om I havde lidt Hygge og Fred, mens I spiste.

Stativer

er et Kapitel for sig, der har vi stadig meget at lære. Det enkle, solide Stativ er altid at foretrække, lad Grenens Form tale til Fantasien, saa faar man mest ud af den. Og hvad kan et nok saa godt Stativ hjælpe, hvis det er anbragt saa viseligt, at I ustandseligt falder over det paa Vej fra Køkken — til Spiseplads?

Et af de smukkeste Billeder, jeg ser for mit indre Blik fra Turneringen, er Udsigten fra Turneringsgaden ned over Brændepladsen, hvor alle I Turneringsspejdere stod ved Huggeblokkene og arbejdede med Sav, Økse og Kniv. Lysten til at beskæftige jer med disse Ting havde I, saa det faktisk bare mere Øvelse, der skal til. Hæng i — Øvelse gør Mester!

Bardunopgaven.

Dommerne synes, at I har klaret denne Opgave fint, der blev udvist megen Opfindsomhed, og alle Telte kom til at staa, nogle endda meget fint, det var dejligt at se, at I kunde arbejde saa hurtigt og godt!

Da Spejderchefen og Ingse er til Verdenskonference, maa I vente med at faa Kritikken af det sidste til næste Blad; der mangler endnu Kritik af Lejrpladsen, Telte og Stander samt Oprydningen.

Standeren.

Der var vist ikke mange Turneringsopgaver, der blev opfattet og udført saa forskelligt som denne. Resultatet blev Standere, som var hele Skønhedsaaftenbaringer i Farvesammensætning og Haandarbejds-kunst — andre som vidnede om frodig Fantasi, men hvor man havde set stort paa Enkelthederne, og atter andre som bar Præg af, at Holdene havde fundet Opgaven uden videre Interesse, og derfor ikke viet den Tid og Arbejdskraft. Dommerne haaber, at alle Turneringsholdene gav sig Tid til at studere Udstillingen af de færdige Standere, for der var mange udmærkede Idéer at hente, som vi ønsker maa sætte sit Præg paa Patruljestanderne Landet over.

Jess.

Det danske Pigespejderkorps Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, Kbhvn. Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, Kbhvn. K.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, Kbhvn. Ø.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup
ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Fru Anne Marie Larsen, Vestergade 30, Odense. Postgiro 36302
„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar
EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Aflæveret til Postvæsenet den 22. Oktober 1946

B2002